

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové a soudců Filipa Dienstbiera a Václava Štencla v právní věci žalobce: **V. T. L.**, zastoupený Mgr. Markem Eichlerem, advokátem, sídlem Nekázanka 888/20, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2025, č. j. OAM-538/BA-BA01-HA06-2025, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 3. 9. 2025, č. j. 17 Az 25/2025-33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, žalobcovu žádost o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu pouze z ekonomických důvodů.

[2] Žalobce požádal o mezinárodní ochranu dne 12. 5. 2025 poté, co byl dle § 124b odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, zajištěn za účelem jeho vycestování. V žádosti a pohovoru uvedl, že z Vietnamu vycestoval v roce 2024 za prací do Maďarska, na území České republiky pak vstoupil dne 29. 4. 2025. Na cestu do Evropy si půjčil hodně peněz, a to jak u banky, tak načerno s vysokým úrokem. Doufá, že v České republice vydělá peníze na zaplacení dluhu. Pokud by dluhy nesplatil, bude mít ve vlasti problémy s věřiteli. V době, kdy byl žalobce v Maďarsku a neposílal domů peníze, byli u nich doma věřitelé a vyhrožovali rodičům (byl na ně ústně vyvíjen nátlak). Na policii se žalobce neobrátil, věří však, že v případě zhoršení situace by mu policie zajistila pomoc. Žalobce uvedl, že si je

vědom toho, že se v České republice zdržuje neoprávněně. Pokud by nebyl zadržen, žádost o mezinárodní ochranu by nepodal.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Plzni, který ji rozsudkem označeným v záhlaví zamítl. Podle krajského soudu je z informací poskytnutých žalobcem patrné, že se žádost o mezinárodní ochranu opírá pouze o ekonomické důvody. Žalobce žádné skutečné a konkrétní obavy z věřitelů v zemi původu nepociťuje a také se domnívá, že v případě potřeby by mu příslušné orgány poskytly odpovídající pomoc. Dle krajského soudu žalobce požádal o mezinárodní ochranu pouze za účelem legalizace pobytu na území, a sice aby tady mohl pracovat a vydělat peníze na zaplacení dluhů. Závěry žalovaného považuje krajský soud za srozumitelné, logické a správné. Žalobcovu námitku spočívající v tom, že žalovaný měl jeho žádost posoudit věcně z hlediska naplnění podmínek pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany, krajský soud neshledal důvodnou. Rozhodnutí žalovaného krajský soud pokládal za řádně odůvodněné a přezkoumatelné.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Poukazuje na nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, v němž se krajský soud nevypořádal s námitkami obsaženými v žalobě a pouze bez dalšího převzal argumentaci žalovaného. Za nepřezkoumatelné stěžovatel považuje i rozhodnutí žalovaného. Dle stěžovatele je kasační stížnost přijatelná, neboť krajský soud se v napadeném rozsudku odchýlil od dosavadní judikatury v otázce zjevné nedůvodnosti podané žádosti. Krajský soud se nedostatečně vypořádal s námitkou, že žalovaný měl žádost posoudit věcně.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázal na to, že stěžovatel uplatňuje obdobné námitky, které již dříve uvedl v žalobě. Stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti, které by byly relevantní z hlediska udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Naopak žalovanému výslovně sdělil, že v případě potřeby mu policie poskytne pomoc. Veškeré „obavy“ stěžovatele z věřitelů jsou dle žalovaného pouze v rovině dohadů a hypotetických tvrzení, která žalovaný pokládá za účelová.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Podle § 104a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), Nejvyšší správní soud odmítne pro nepřijatelnost kasační stížnost ve věci, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[7] Kritéria přijatelnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud vymezil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. Kasační stížnost je přijatelná v případech, k nimž se judikatura doposud nevyjádřila, v nichž existuje judikatura rozporná (nejednotná), nebo je potřeba učinit judikaturní odklon. Dále je kasační stížnost přijatelná rovněž v případech zásadního pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[8] Pokud jde o stěžovatelem uplatněnou námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, z judikatury Nejvyššího správního soudu obecně vyplývá, že

pokračování

nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou znemožňující jeho věcný přezkum (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, nebo ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35). S uvedeným kasačním důvodem je nutno zacházet obezřetně, neboť zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost oddaluje věcné řešení sporu, což je v rozporu se zájmy účastníků i s veřejným zájmem na hospodárnosti řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013-25). Nejvyšší správní soud pouze stručně odkazuje na judikaturu, která se blíže věnuje tomu, jaké konkrétní vady tento kasační důvod naplňují (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 94/2007-107, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, nebo usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS). V daném případě napadený rozsudek požadavkům uvedené judikatury dostal. Z odůvodnění rozsudku vyplývá, jak soud uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, jak je posoudil a k jakým závěrům na jejich základě dospěl (k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného ve spojitosti k stěžovatelem namítaným pochybením při zjišťování skutkového stavu se krajský soud konkrétně vyjádřil v bodě 30 napadeného rozsudku). Smyslem soudního přezkumu pak rovněž není podrobně opakovat již jednou vyřčené, proto lze v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkázat na toto odůvodnění (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS, ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2024, č. j. 2 As 227/2024-59).

[9] Namítanou nepřezkoumatelností není zatíženo ani rozhodnutí žalovaného. Rovněž z jeho odůvodnění je v souladu s požadavky judikatury patrné, z jakého skutkového stavu žalovaný vycházel, jakými úvahami se řídil při hodnocení zjištěného skutkového stavu a k jakým závěrům dospěl, přičemž tyto úvahy žalovaný v odůvodnění rozhodnutí náležitě a srozumitelně vyjádřil (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 92/2009-65).

[10] Stěžovatel opřel žádost o mezinárodní ochranu pouze o ekonomické důvody, což přesvědčivě odůvodnil již krajský soud v bodech 17 a násl. napadeného rozsudku. I kdyby tedy žádost byla žalovaným posouzena věcně, jak požaduje stěžovatel, Nejvyšší správní soud ustáleně judikuje, že ekonomické důvody samy o sobě nelze považovat za hrozbu pronásledování či vážné újmy podle § 12 nebo § 14a zákona o azylu. Nejedná se o azylově relevantní důvod (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2003, č. j. 4 Azs 31/2003-64, ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003-65, nebo ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003-54). Skutkově obdobnými případy se Nejvyšší správní soud zabýval i v nedávné době s tím výsledkem, že kasační stížnosti stěžovatelů z Vietnamu, kteří potřebovali v České republice vydělat peníze na úhradu dluhů, přičemž někteří z nich uváděli též obavy z věřitelů a lichvářů, odmítl pro nepřijatelnost (např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2024, č. j. 10 Azs 291/2023-39, ze dne 28. 3. 2024, č. j. 2 Azs 305/2023-32, ze dne 24. 7. 2024, č. j. 1 Azs 136/2024-26, ze dne 20. 9. 2024, č. j. 5 Azs 152/2024-31, nebo ze dne 5. 12. 2024, č. j. 6 Azs 230/2024-28). Krajský soud z citované judikatury správně vycházel.

[11] Nejvyšší správní soud podotýká, že stěžovatel v předchozím správním řízení výslovně uvedl, že pokud by nebyl zajištěn policií, žádost o mezinárodní ochranu by nepodal. Mezinárodní ochrana je však institutem zcela výjimečným, který neslouží k ochraně žadatelů před jakýmkoli negativními jevy v zemi původu. Dle setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu nemohou být relevantním důvodem pro udělení mezinárodní ochrany snahy o legalizaci pobytu (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004-44, ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69, ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94, ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004-81, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2024, č. j. 1 Azs 270/2024-33, a ze dne 1. 8. 2025, č. j. 6 Azs 64/2025-30).

IV. Závěr a náklady řízení

[12] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[13] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. K odmítnutí pro nepřijatelnost dochází na základě zjednodušeného věcného posouzení případu (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS), a proto je namístě rozhodnout o náhradě nákladů řízení podle úspěchu ve věci (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS). Žalobce (stěžovatel) neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti, náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. prosince 2025

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu